

РЕШЕНИЕ

№ 4463

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 182 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ...

при участието на секретаря ...

като разгледа докладваното от ... Гражданско дело № 20211110101085 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по искова молба на „...“ АД срещу „...“ АД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1553,94 лева, представляваща неизплатено застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва върху претендираните суми от датата на завеждане на исковата молба до пълното изплащане на сумите, мораторна лихва върху главницата в размер от 364,74 лв. за периода от 17.09.2018 г. до 8.01.2021 г., както и разноските по делото в това число и заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ищецът твърди, че на 12.06.2018 г., в село ..., е реализирано ПТП между лек автомобил марка „...“, модел „...“ с рег. № ..., със собственик и водач ..., и лек автомобил марка „...“, модел „...“ с рег. № ..., собственост на „...“ ООД и управляван от .... Твърди, че според представения двустранен констативен протокол за ПТП, причините за произшествието се дължат по вина и противоправно поведение от страна на водача на лек автомобил марка „...“, модел „...“ с рег. № ..., ..., която при движение по пътя между село ... и ... реализира удар в задната дясна част на движещия се пред нея в същата посока и в същата лента лек автомобил марка „...“, модел „...“ с рег. № .... От удара са нанесени материални щети на последния. Твърди, че увреденият автомобил е застрахован по застраховка „Автокаско“ в ЗД „...“ АД, а гражданската отговорност на виновния водач, управлявал лек автомобил марка „...“, модел „...“ с рег. № ..., била застрахована при ответника към момента на ПТП. Твърди, че във връзка с отстраняване на щетите по увредения автомобил марка „...“, модел „...“ с рег. № .... било изплатено застрахователно обезщетение в размер от 1614,10 лв. по възлагателно писмо, както и сумата от 660 лв. – транспортни разходи (даване под наем на автомобил). Твърди, че отправил претенция до ответника за изплащане на

сумата в общ размер 2289,10 лева, представляваща изплатено застрахователно обезщетение в размер на 2274,10 лева и ликвидационни разноси в размер на 15 лева. Ответникът направил частично плащане в размер от 735,16 лв., което обуславяло правния интерес на ищеца от предявяване на иска за разликата от 1553,94 лв. до пълния размер на дължимата сума от 2289,10 лв.

Ответникът твърди, че с направеното плащане от 735,16 лв. е погасил изцяло задължението си, тъй като останалите щети по автомобила не били в причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Твърди, че размерът на изплатеното от ищеца застрахователно обезщетение е завишен. Оспорва претенцията в частта относно сумата в размер от 660 лв. за отдаване под наем на автомобил. Оспорва изпадането в забава.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, съгласно разпоредбите на 235 ГПК, установи следното от фактическа и правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени осьъдителни иски по чл. 411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По главния иск по чл. 411 КЗ в тежест на ищеца е в условията на пълно и главно доказване да установи следните обстоятелства: наличие на застрахователно правоотношение по имуществена застраховка между ищеца и увреденото лице; плащането на застрахователно обезщетение по нея; осъществено непозволеното увреждане от трето лице по чл. 45, ал. 1 ЗЗД: деяние – настъпилото ПТП от 12.06.2018 г., противоправно поведение на водача на МПС лек автомобил марка „.....“, модел „.....“ с рег. № .... – ..., вреда – щетите по МПС марка „....“, модел „.....“ с рег. № ....; причинна връзка между това деяние и претърпени от застрахования по имуществената застраховка вреди; наличие на валидна към датата на ПТП застраховка „Гражданска отговорност“ между делинквента и ответника по спора.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи наличие на главен дълг, както и че е отправил до ответника покана за плащане.

При съобразяване със становището на ответника и наведените с писмения отговор възражения, в негова доказателствена тежест е в условията на пълно и главно доказване да докаже следните обстоятелства: направеното плащане в размер от 735,16 лв. по претенцията на ищеца за изплащане на застрахователно обезщетение по повод ПТП от 12.06.2018 г., както и че е платил претендираните от ищеца суми в срок.

С доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК са отделени като безспорни между страните и ненуждаещи се от доказване следните обстоятелства:

На 12.06.2018 г., в село ..., е реализирано ПТП между лек автомобил марка „.....“, модел „.....“ с рег. № ....., със собственик и водач ..., и лек автомобил марка „....“, модел „.....“ с рег. № ....., собственост на „....“ ООД и управляван от ..., поради виновното и противоправно поведение на водача на МПС марка „.....“, модел „.....“ с рег. № .... – ....

Това обстоятелство се установява и от двустранния констативен протокол за ПТП от 12.06.2018 г., от който е видно, че като причина за ПТП е посочена удар в задната част на друго превозно средство при движение в една и съща посока в същата лента от страна на водача ....

На следващо място, отделено е като безспорно обстоятелството, че е

налице валидно сключена застраховка „Автокаско“ за лек автомобил марка „...“, модел „...“ с рег. № .... в ЗД „...“ АД със застрахователна полица № ..., със срок на действие от 15.08.2017 г. до 14.08.2018 г.

Това обстоятелство се установява и от представената по делото застрахователна полица № ....

Отделено е като безспорно обстоятелството, че е налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, полица № ..., с валиден срок на действие от 22.04.2018 г. до 21.04.2019 г. между „...“ АД и собственикът на МПС марка „...“, модел „...“ с рег. № ....., към датата на процесното ПТП.

Това обстоятелство се установява и от представената по делото справка за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ към дата 12.06.2018 г. за МПС с ДКН ....

Отделено е като безспорно и обстоятелството, че от ищеца ЗД „...“ АД е изплатено обезщетение в полза на увреденото лице по щета № .../2016 г. в размер на 2274,10 лв.

Това обстоятелство се установява и от платежно нареждане от 26.06.2018 г., както и от платежно нареждане от платежно нареждане от 6.07.2018 г. с приложен към него списък от фактури, по които се плаща.

По делото е отделено като безспорно и обстоятелството, че ответникът е получил регресна покана от ищеца на 19.04.2017 г., по която същият изплатил на ищеца по щета № ... сумата в размер на 735,16 лв.

С оглед отделените като безспорни между страните обстоятелства, спорните по делото въпроси са относно размера на дължимото обезщетение за отстраняване на щетите по увредения лек автомобил, застрахован при ищеца, както и относно дължимостта на сумата, изплатена от ищеца в полза на увреденото лице, за наемане на автомобил.

Относно размера на сумата, необходима за отстраняване на нанесените по увредения лек автомобил щети вследствие на пътно-транспортното произшествие, по делото е изслушано заключение по допуснатата съдебна автотехническа експертиза, като впоследствие е допуснато изслушването на заключение и по допълнителна автотехническа експертиза.

В първоначалното заключение вещото лице е посочило, че щетите по товарен автомобил „... ..“, рег. № ....., посочени в описа на застрахователя на л. 19 от делото, се намират в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото на 12.06.2018 г. произшествие на републикански път III-906.

При изчисляване на размера на щетите в първоначалното заключение вещото лице е посочило, че е взело предвид видът и степента на щетите, отразени в описа, представен на л. 19 от делото, съставен от застрахователя, като именно тези щети са възприети от вещото лице като причинени от процесното ПТП. Стойността, необходима за отстраняването им, според вещото лице е в размер от 1443,67 лв., изчислена на база средни пазарни цени. Вещото лице изрично е посочило, че в приложената по делото фактура от 26.06.2018 г. – л. 24 от делото – има данни, че е извършен ремонт и боядисване на престилка задна, която липсва в описа на застрахователя и няма данни същата да е била увредена. За отстраняване на щетите вещото лице е посочило, че са използвани оригинални резервни части, с приложена отстъпка в размер от 15%. Като обичайни разноски за ликвидиране на щетата е посочил, че са в размер между 15 и 25 лв.

По делото е представен и опис на щета, с посочена дата на съставяне 22.06.2018 г., неподписан, като в него е описана престилка задна, със степен на увреждане средна деформация, като е посочено, че е необходимо боядисване на детайла с основен цвят боя.

В тази връзка е допуснато и изслушването на допълнително заключение на вещото лице, от което се установява, че стойността, необходима за отстраняване на щетите по увредения лек автомобил, в случай че се възприеме увреждането на престилка задна, е 1586,90 лв. Вещото лице е посочило, че в описа са отразени вида и степените на щетите, съгласувани от собственика на процесния товарен автомобил, но в случая подобни данни по делото липсват – представения опис на л. 68 от делото е неподписан и несъгласуван нито от застрахователя ищец, нито от собственика на увреденото МПС.

По делото е представено писмо от „...“ АД, в което се посочва, че към дата 12.06.2018 г. автомобилът „... ..“, рег. № ....., е бил в гаранционен срок.

С оглед изложеното съдът намира, че е доказана причинно-следствената връзка между уврежданията по товарния автомобил „... ..“, рег. № ....., посочени в представения на л. 19 опис, съставен от застрахователя ищец. Същият е подписан както от представител на застрахователя, така и от собственика на застрахованото МПС, т.е. съставен е по посочения в раздел VIII, т. 2 от Общите условия на ЗД „...“ АД за застраховка на сухопътни превозни средства без релсови превозни средства „Автокаска“ ред. Според посочената т. 2 размерът на щетите се установява с оглед на ППС от представител на застрахователя в присъствието на застрахования или негов представител. При необходимост се извършва допълнителен оглед. В случая при първоначалния оглед на автомобила са били установени щетите, описани в приложения на л. 19 от делото опис. Действително в хода на ремонтните дейности е възможно да бъдат установени и други щети, но за да се приеме, че същите са в причинно-следствена връзка със застрахователното събитие, следва да бъдат ангажирани съответни доказателства, каквито в случая не са налице. При необходимост от извършване на допълнителен оглед следва да се спазят същите правила като при първоначалния, като новоустановените щети по автомобила следва да бъдат съгласувани от собственика му или негов представител, както и от представител на самия застраховател – в случая е представен неподписан опис, който съдът не счита, че следва да цени като удостоверяващ извършването на допълнителен оглед от застрахователя, доколкото липсва подпис на негов представител, нито съгласуване на констатираните щети, нито че застрахователят е установил и приел, че същите са възникнали именно вследствие на процесното ПТП.

Ето защо съдът, кредитирайки първоначалното заключение на вещото лице, приема, че необходимата стойност за отстраняване на щетите по застрахования при ищеца товарен автомобил, които са в пряка причинна връзка с процесното ПТП, е 1443,67 лв., като обичайните разноски за ликвидиране на щетата са в размер от 15 лв.

По повод възражението на ответника, че не е следвало при ремонта на увредения автомобил да се използват оригинални части, съдът намира, че при определяне на размера на дължимото обезщетение следва да бъде съобразена нормата на чл. 386, ал. 2 КЗ, съгласно която обезщетението следва да е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена

застрахователна стойност. Обезщетението не може да надвишава действителната /при пълна увреда/ или възстановителната /при частична увреда/ стойност на имуществото – съгласно чл. 400, ал. 1 КЗ, за действителна стойност се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество, а според чл. 400, ал. 2 КЗ, за възстановителна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка, т. е. това е пазарната цена на новите резервни части /от които не се приспада обезценка, в случай, че ремонтираната вещ не е нова/ плюс разходите за тяхната доставка, ремонт, строително-монтажни работи, които обикновено се извършват, за да се възстанови повредената вещ в първоначалното ѝ състояние. Ето защо възражението на ответника е неоснователно. Допълнително следва да се отбележи, че в случая е установено обстоятелството, че към момента на ПТП увреденият автомобил е бил в гаранционен срок.

Ответникът оспорва претенцията на ищеца и по отношение на сумата от 660 лв., изплатена на увреденото лице за отдаване на автомобил под наем, т.е. ползване на заместващ автомобил.

В тази връзка съдът намира следното: невъзможността на увреденото лице да ползва увредения вследствие на пътно-транспортното произшествие лек автомобил представлява пропусната полза – същата се изразявала в нарушаване правото на ползване на вещта. Правото на ползване на вещта винаги има стойност в пари, с която стойност не се е увеличило имуществото на кредитора при деликт.

В същия смисъл е и практиката на Върховния касационен съд – в решение № 57 от 7.07.2016 г. по т. д. № 3751/2014 г. на ВКС, I т. о., се приема, че пропуснати ползи от невъзможността да бъде ползван увреденият лек автомобил вследствие на ПТП не се дължат, **освен ако друго не е изрично угово..... в застрахователния договор.** Ето защо следва да се приеме, че невъзможността увреденият лек автомобил да бъде ползван по предназначение представлява пропусната полза за увреденото лице, стойността на която е съизмерима със средния пазарен наем на вещта за периода, в който същата не е могла да бъде ползвана по предназначение от него.

От изложеното следва, че принципно допустимо е в застрахователния договор да бъде угово..... обезщетяване на вредите, представляващи пропуснати ползи – невъзможност да бъде ползван увреденият лек автомобил, но това следва да бъде направено изрично при конкретни условия. В случая по делото са представени застрахователната полица от 17.07.2017 г. и приложимите към нея общи условия на ЗД „...“ АД за застраховка на сухопътни превозни средства без релсови превозни средства „Автокаска“, като същите не съдържат уговорка за обезщетяване на пропуснати ползи, вследствие невъзможността да бъде ползван увреденият автомобил. В т.4.2, раздел VIII от общите условия, се съдържа клауза, че в размера на обезщетението се включват и разумно направени разноски за спасяване, ограничаване и/или намаляване на щетата на застрахованото ППС, както и разходите за транспортиране на ППС, когато то не е в движение, от мястото на застрахователното събитие до най-близкото място за ремонт или до местодомуването му, съгласувано със застрахователя. В случая обаче сумата е

била изплатена от застрахователя за ползване на заместващ автомобил, а не като транспортни разходи по смисъла на общите условия, както се твърди в исковата молба (стр. 2).

При това положение съдът намира, че по отношение на тази сума предявеният иск е неоснователен – изплащането □ не е било обусловено от сключения застрахователен договор, поради което регресна претенция спрямо ответника за тази сума не би могла да възникне.

С оглед изложеното, установява се, че паричната сума, необходима за отстраняване на щетите по увредения автомобил, застрахован при ищеца, които са в пряка причинна връзка с процесното ПТП, е 1443,67 лв., като към тази сума следва да се добави и сумата за ликвидиране на щетата в размер от 15 лв. Ответникът е заплатил на ищеца доброволно сумата от 735,16 лв. по отправената регресна покана. Следователно предявеният иск по чл. 411 КЗ е основателен за разликата над заплатената от ответника сума от 735,16 лв. до дължимата такава, или за сумата от 723,51 лв.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Частично основателен е искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Установява се наличие на главно вземане, макар и в размер, по-малък от претендирания. По делото е отделено като безспорно обстоятелството, че ответникът е получил регресна покана за плащане от ищеца. В случая ищецът претендира лихвата за забава, считано от 17.09.2018 г. – датата, на която от ответника е извършено частично плащане. Ответникът признава (стр. 1 от писмения отговор), че по повод претенцията на ищеца при него е образувана щета № ... от 29.08.2018 г. Доколкото ищецът не е ангажирал доказателства за датата, на която ответникът е получил регресната покана, следва да се приеме, че това е станало именно на 29.08.2018 г., като от този момент тече 30-дневния срок за изпълнение на задължението (чл. 412, ал. 3 КЗ), който изтича на 28.09.2018 г. Считано от 29.09.2018 г., ответникът е изпаднал в забава за плащане на разликата над доброволно платената от него сума от 735,16 лв. до размера от 1458,67 лв. или за сумата от 723,51 лв.

Съдът изчисли по реда на чл. 162 ГПК размера на дължимата лихва за забава върху тази сума, считано от 29.09.2018 г. до 7.01.2021 г. – датата, предхождаща предявяване на настоящия иск и установи, че същият възлиза на сумата от 167,22 лв., като искът следва да бъде уважен до този размер, а за горницата – отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски имат и двете страни.

Съгласно представения от ищеца списък по чл. 80 ГПК, същият е направил разноски в размер от 112,16 лв. – държавна такса и 200 лв. – депозит за възнаграждение на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза. Претендира и юрисконсултско възнаграждение, като съдът определя размера му по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 37 ЗПП, във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ – за сумата от 100 лв.

Съразмерно с уважената част от исковете, на ищеца следва да се присъди сумата от 191,34 лв.

Съгласно представения от ответника списък по чл. 80 ГПК, същият е направил разноски в размер от 200 лв. за депозит за възнаграждение на вещото лице по съдебната автотехническа експертиза. Претендира и юрисконсултско възнаграждение, като съдът определя размера му по реда на

чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 37 ЗПП, във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ – за сумата от 100 лв.

Съразмерно с отхвърлената част от исковете, на ответника следва да се присъди сумата от 160,73 лв.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „...“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. ..., да заплати на „...“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. ..., по предявения иск с правна квалификация чл. 411 КЗ сумата в размер от **723,51 лева**, представляваща незаплатената част от регресна претенция по щета № ... по застраховка „Автокаско“, обективизирана в застрахователна полица № .../17.07.2017 г., за вреди, настъпили вследствие на пътно-транспортно произшествие от 12.06.2018 г., реализирано поради виновното и противоправно поведение на водача на лек автомобил „..... ..“, рег. № ..., застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника „ЗД ...“ АД, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от датата на подаване на исквата молба – 8.01.2021 г. до окончателното погасяване на вземането, както и сумата от **167,22 лева**, представляваща мораторна лихва за забава, начислена върху сумата от 723,51 лв., за периода от 29.09.2018 г. до 7.01.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск по чл. 411 КЗ за разликата над присъдената сума от 723,51 лева до пълния предявен размер от 1553,94 лева, както и предявения иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над присъдената сума от 167,22 лева до пълния предявен размер от 364,74 лева, както и за периода от 17.09.2018 г. до 28.09.2018 г.

ОСЪЖДА „...“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. ..., да заплати на „...“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. ..., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **191,34 лева**, представляваща съдебни разноски за исковото производство по гр.д № 1085/2021 г. на СРС, 182 състав, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „...“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. ..., да заплати на „...“ АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. ..., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на **160,73 лева**, представляваща съдебни разноски за исковото производство по гр.д № 1085/2021 г. на СРС, 182 състав, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____